

KAREL MAY

VINNETOU

III. DO VĚČNÝCH LOVIŠŤ

KAREL MAY
VINNETOU

III. DO VĚČNÝCH LOVIŠŤ

KAREL MAY
VINNÉTOU

III. DO VĚČNÝCH LOVIŠŤ

Toužimský & Moravec®

*V publikaci jsou použity ilustrace Josefa Ulricha
ze sbírek Oddělení knižní kultury Knihovny
Národního muzea. Další ilustrace k dílu
Karla Maye lze nalézt na www.esbirky.cz.*

- © Jacket Illustration Gustav Krum – heirs, 2015
- © Illustrations Josef Ulrich (Národní muzeum), 2015
- © Toužimský & Moravec, 2015

ISBN 978-80-7264-159-8

Kapitola první

Lovec bez uší

OD RÁNA JSEM UŽ URAZIL značný kus cesty. Byl jsem unavený a k tomu mne ještě obtěžovaly žhavé sluneční paprsky, proto jsem se rozhodl, že si odpočinu a poobědvám.

Prérie se přede mnou prostírala do nekonečna a tvořila moře travnatých vln. Před pěti dny rozehnala naši společnost velká tlupa Ogallalů a od té chvíle jsem nespatrił ani zvíře, ani stopy po člověku. Začal jsem toužit po rozumném tvorů, abych zkusil, jestli jsem dlouhým mlčením už nezapomněl mluvit.

Nebyla tady žádná voda, les nebo křoviny také ne, a tak jsem nemusel dlouho vybírat a mohl jsem zvolit první místo, které se namanulo. Seskočil jsem tedy v jedné prohlubni z koně, spoutal mu nohy, sundal z něho pokrývku a vylezl na pahorek, abych si tam sedl. Kůň musel zůstat dole, aby ho snad nějaký blížící se nepřítel nezpozoroval, a já zůstal nahoře a rozhlížel se po prérii. Když jsem si lehnul, nemohl mne někdo tak snadno zahlédnout.

Bylo nutné, abych byl opatrný. Naše společnost složená z dvacíti mužů se totiž vydala od břehů Platte Riveru, aby se odebrala východně od Skalistých hor do Texasu. V té době opustily různé siouxske kmeny svoje vesnice, aby pomstily smrt několika svých bojovníků. I když jsme to věděli, upadli jsme stejně do jejich rukou a po krvavém boji nás rozptýlili po prérii. Protože rudoši podle naší stopy poznali, že jedeme na jih, mohli jsme čekat, že nás budou pronásledovat. Musel jsem se proto mít na pozoru, abych se, když večer zalezu pod pokrývku, neprobudil ráno bez skalpu ve věčných lovištích.

Lehl jsem si tedy, vytáhnul kus sušeného bizoního masa, potřel ho místo soli střelným prachem a namáhal se, abych ho zuby trochu zpracoval a potom tu tvrdou hmotu dopravil do žaludku. Pak jsem vzal jeden z vlastnoručně vyrobených doutníků, zapálil

ho a zakouřil si s takovou chutí, jako bych byl bohatý plantážník a kouřil listy nejlepšího *goosefootu*.

Neležel jsem ještě tak dlouho, když jsem na obzoru zpozoroval bod, který se pomalu blížil, a to v ostrém úhlu ke směru, kterým jsem se ubíral já. Sklouzl jsem dolů z pahorku, takže jsem byl úplně skrytý a mohl dál pozorovat předmět mého vyrušení, ve kterém jsem brzy poznal jezdce, který podle indiánského způsobu na koni téměř visel.

Když jsem ho uviděl poprvé, byl asi půl druhé anglické míle daleko. Jeho kůň se tak loudal, že potřeboval téměř půl hodiny, aby urazil mili. Podíval jsem se znovu do dálky, odkud přijížděl, a uviděl ke svému údivu ještě čtyři další body, které se pohybovaly ve stopě prvního jezdce. To vzbudilo mou pozornost. První jezdec byl běloch, jak jsem poznal podle jeho oblečení. Byli ti ostatní snad indiáni, kteří ho pronásledují? Vytáhl jsem dalekohled a ujistil se, že jsem se nemýlil. Blížili se a podle jejich zbraní a barev jsem poznal, že jsou to Ogallalové, nejbojovnější ze Siouxů. Měli výtečné koně, zatímco bělochův kůň byl asi průměrné zvíře. Muž byl už tak nablízku, že jsem si ho mohl důkladně prohlédnout. Byl malý, velmi hubený a na hlavě měl starý plstěný klobouk, kterému chyběla střecha. To sice v prérii není nic zvláštního, v tomhle případě byl ale nedostatek střechy zdůrazněn další okolností, která mi musela být nápadná – ten muž totiž neměl uši. Místa, na kterých se jeho uši kdysi pohybovaly, jevila stopy násilného zacházení – uši mu zřejmě někdo uříznul. Přes ramena měl přehozenou obrovskou pokrývku, která úplně zakrývala horní část těla, takže bylo sotva vidět hubené nohy, vězící v tak podivné dvojici bot, že by se jim v Evropě každý zasmál. Takovou obuv nosívali v Jižní Americe *gaučové*. Spodní část koňské nohy se zbaví kopyta, stáhne se z ní kůže a ještě za tepla se natáhne na vlastní nohu a lýtko, kde ztvdne a vytvoří pak výtečnou obuv, která má ovšem tu nevýhodu, že v ní člověk chodí po podrážce z vlastní kůže. U mužova sedla visel předmět, který byl asi puškou, podobala se ale spíše klacku, náhodou ulomenému v lese. Jeho kůň vypadal jako vysoký velbloud a úplně mu chyběl ohon. Hlavu měl nepoměrně velkou a uši měly délku, které jsem se až zděsil. Zvíře půso-

bilo dojem, jako by se skládalo z různých částí koně, osla a velblouda. Při chůzi mělo hlavu svěšenou až k zemi a uši mu přitom visely jako novofundlandskému psu.

Za jiných poměrů nebo jako nováček na Západě bych se při pohledu na jezdce i koně jako každý jiný zasmál, teď mi ale ten muž přes svůj zvláštní zjev připadal spíš jako jeden z těch *west-menů*, jejichž cenu člověk pozná teprve později. Neměl asi tušení, že má za sebou čtyři strašné nepřátele prérijního lovce, jinak by sotva jel tak zvolna a bezstarostně a ani jednou se neohlédl.

Teď byl ode mne jen sto kroků daleko a narazil na mou stopu. Kdo ji zpozoroval dřív, jestli kůň nebo jezdec, jsem si nebyl jistý, viděl jsem ale docela určitě, že se kobyla sama zastavila, sehnula hlavu ještě níž k zemi, pošilhávala po stopách mého mustanga a při tom velmi živě vrtěla dlouhýma ušima, které se pohybovaly nahoru a dolů, aby se uložily buď daleko dozadu a nebo dopředu, jako by jimi hýbala nějaká neviditelná ruka. Jezdec chtěl slézt z koně a stopu si prohlédnout. Tím by ovšem zbytečně mařil drahocenný čas, a proto jsem ho předešel:

„Haló, muži! Pojdte sem trochu blíž!“

Postavil jsem se tak, že mne musel vidět. I jeho kobyla zvedla hlavu, vztyčila svoje dřevěné uši a vrtěla při tom pilně krátkým, holým pahýlem ocasu.

„Haló, *master*,“ odpověděl, „podruhé si dávejte pozor a křičte trochu tišeji. Na téhle staré louce člověk nikdy neví, jestli tady nejsou uši, co nepotřebují nic slyšet! Pojd', Tony!“

Kobyla na ten pokyn pohnula svýma nekonečnými nohama a zastavila se až u mého mustanga, ke kterému se po hrdém a zlomyslném pohledu obrátila tou částí těla, které se u plachetnic na moři nazývá *hvězda*.

Bylo to nepochybně jedno z těch zvířat, která – což v prérii není vzácné – žijí jen pro svého pána, každému jinému ale tak vzdorují, že nejsou k potřebě.

„Vím moc dobře, jak hlasitě smím mluvit,“ odpověděl jsem. „Odkud přicházíte a kam jedete, *master*?“

„Do toho je vám po čertech málo!“ odpověděl.

„Myslíte? Příliši zdvořilý nejste, pane. To vysvědčení vám můžu

„Haló, muži! Pojdte sem trochu blíž!“

dát už teď, i když jsem s vámi nepromluvil víc než dvě věty. Ale přiznávám upřímně, že jsem zvyklý dostávat odpověď na své otázky!“

„Hm, ano. Vy mně ovšem připadáte jako nadmíru vznešený gentleman,“ řekl s pohrdavým pohledem. „Proto vám dám hned žádanou zprávu!“ Ukázal dopředu i dozadu. „Přicházím odtud a jedu tam.“

Ten muž se mi začínal líbit. Pokládal mne určitě za svátečního lovce, který se ztratil svým společníkům. Pravý *westman* na zevnějšek moc nedá a ke všemu, co je čisté, má odpor. Kdo se léta potlouká po Divokém západu, není v ohledu na svůj zevnějšek žádný lev salónů a myslí si o každém, kdo je oblečený čistě a vkusně, že je to *greenhorn*, od kterého se nedá nic chytrého čekat. Ve Fort Randallu jsem si koupil nové šaty a byl jsem odjakživa zvyklý čistit svoje zbraně – dvě věci, které mne v očích zápaďana sotva činily na první pohled rovnocenným. Proto jsem úsečné chování tomu cizinci nezazlíval a odpověděl mu tedy podobně jako on mně.

„Snažte se tedy, abyste se tam dostal. Dejte si ale pozor na indiány, co se tam vzadu přilepili na vaši stopu! Asi jste si jich ještě nevšimnul.“

Udiveně i pobaveně si mne přeměřil svýma jasnýma, ostrýma očkami.

„Nevšimnul? Hihhihi! Čtyři indiáni jsou za mnou a já si jich nevšimnul! Jste asi příkladně zvláštní hlupák! Ti dobří lidé jsou za mnou už od včerejška. Nemusím se ale po nich ohlížet, protože znám zvyky těch rudých *gentlemenů*. Zůstanou v patřičné vzdálenosti, dokud bude den, a budou se ke mně chtít připlížit v noci, až se někde utábořím. Ale to se velmi přepočítají, protože teď udělám oblouk, kterým se jim dostanu do zad. Zatím jsem k tomu neměl vhodné místo, ale tady mezi těmi vlnami to konečně můžu udělat. Jestli se chcete naučit, jak starý pistolník zařídí, aby se dostal odzadu na rudochy, pak zůstaňte deset minut tady. Na to asi ale nebudete mít chuť, protože muži vašeho zrna nedýchají rádi indiánský parfém! *Come on, Tony!*“

Už se o mne víc nestaral, jel dál a za půl minuty zmizel i se svou skvostnou kobylou mezi zvlněnou prérií.

Jeho plán jsem chápal velmi dobře, protože bych na jeho místě jednal stejně. Chtěl jet obloukem, jimž by se dostal do zad svých nepřátel. Musel se k nim přiblížit dřív, než oni podle změny směru jeho stop můžou pochopit jeho úskok. Aby toho dosáhl, musel se držet jen v prohlubeninách, i když by bylo lepší, kdyby se ani nesnažil dostat se jim do zad, ale udělal jen krátký oblouk, aby pronásledovatelé jeli kolem něj. Zatím ho mohli pozorovat a věděli tedy, jak daleko před nimi je, ale nemohli tušit, kdy se k nim opět přiblíží. Byli čtyři proti jednomu, a snadno se mohlo stát, že bych se dostal do situace, která mne přinutí použít svoje zbraně. Proto jsem si je prohlédl a čekal na další průběh událostí.

Indiáni se rychle blížili, jeden za druhým. Dorazili už téměř k místu, kde se stopy muže bez uší spojily s mými, když vtom první z nich zarazil koně a obrátil se. Bylo mu asi nápadné, že už nevidí pronásledovaného před sebou.

Chvíli se radili a vytvořili přitom těsný hlouček. Kulkou z medvědobijky bych je už mohl zasáhnout, ale nebylo to potřeba, neboť zrovna zahřměl výstřel a za ním druhý. Dva indiáni padli z koně, a současně zazněl hlasitý jásavý výkřik „O-hi-hi-hiii!“ Byl to onen hrdelní hlas, kterým vyražejí indiáni svůj válečný pokřik. Ten zvuk nevycházel z indiánských úst, ale z úst malého lovce, který se přede mnou vynořil z nejbližší úžlabiny. Tvářil se, jako by chtěl zmizet. Jeho kobyłka byla najednou docela jiné zvíře: zmítala nohama, až odletovaly kusy půdy, hlava se špičatýma ušima ležela hluboko v týlu a každý sval jejího těla byl napnutý. Jezdec s koněm jako by srostli. Mužik mával svou puškou a nabíjel ji v trysku s jistotou, ze které se dalo poznat, že v podobném postavení není poprvé. Za ním zapraskaly dva výstřely. Oba indiáni vystřelili, ale ani jeden z nich ho nezasáhl. Rudoši ze sebe vyrazili zuřivý řev, chopili se tomahavků a hnali se za bělochem. Ten se za nimi ještě ani neohlédl, teď už ale byl s nabíjením hotový a otočil se i s koněm. Zdálo se, jako by zvíře myslelo zároveň s ním, natáhlo se a zůstalo ztrnule stát. Jezdec přiložil pušku k lici a chvilku mířil. V příštím okamžiku se dvakrát zablesklo a oba indiáni spadli z koní. Mužova kobyla sebou při výstřelech ani nehnula.

Původně jsem si myslel, že bude třeba mé pomoci, a tak jsem

...se dvakrát zablesklo a oba indiáni spadli z koní.

si lehl s připravenou puškou do trávy. Nevystřelil jsem však, protože by to bylo zbytečné. Malý muž teď slezl z koně, aby si zabité indiány prohlédl.

Šel jsem za ním.

„Nu, *sir*, víte teď *příkladně*, jak se dělá oblouk, he?“ zeptal se mne.

„*Thank you, master!* Vidím, že se u vás můžu něčemu přiučit!“

Můj úsměv se mu zdál přece jen trochu podezřelý. Ostře se na mne podíval a řekl:

„Nebo jste snad měl stejný nápad?“

„Nedělal bych zrovna oblouk. V tomhle kraji, kde se dá schovat v prohlubeninách, se stačí ukázat ve větší vzdálenosti nepříteli, a pak jet po vlastní stopě zpátky. Oblouk je výhodnější v otevřené prérii.“

„Podívejme se; odkud to máte? Kdo vlastně jste, he?“

„Píšu knihy.“

„Vy – píšete – knihy?“

Udiveně ustoupil a jeho tvář dostala trochu vážný a trochu soucitný výraz.

„Jste nemocný, pane?“

Přitom si ukázal na čelo, abych věděl, jakou nemoc má na mysli.

„Myslím, že ne,“ odpověděl jsem.

„Ne? Potom ať vás roztrhá medvěd, tohle já nedokážu pochopit! Zastřelím si bizona, protože musím jíst. Proč ale vy píšete knihy?“

„Ze stejného důvodu, a pak i proto, aby je lidé četli.“

„*Sir*, nezlobte se na mne, ale to je největší hloupost, jaká se dá vymyslet! Kdo chce číst knihy, ať si je napíše sám. Já maso taky nestřílím pro jiné! Tedy, hm, ano, *bookmaker* jste? Ale proč tedy chodíte do savany, he? Chcete snad tady *příkladně* psát knihy?“

„To udělám, až zase budu doma. Pak budu vypravovat o všem, co jsem zažil a spatřil, a tisíce lidí to budou číst a budou pak přesně vědět, co se děje na prérii, bez toho, aby sem museli jít sami.“

„To tedy budete vypravovat i o mně?“

„Samozřejmě!“

Trhl sebou, pak popošel těsně ke mně, položil pravici na rukojeť svého nože, levici na moje rameno a řekl:

„*Sir*, tamhle stojí váš kuň. vylezte na něj a koukejte, abyste byl rychle pryč, jestli nechcete, aby se vám vplížilo do žeber několik palců chladného železa. S vámi by člověk nemohl promluvit ani slovo a hnout rukou, aby to později nevěděl celý svět. Ať vás vezme čert! Kliděte se odtud!“

Malý mužik mi dosahoval právě po ramena, a přece svou hrozbu minil vážně, což mne pochopitelně pobavilo. Nedal jsem to ale na sobě znát a řekl jsem:

„Slibuji vám, že o vás budu psát jen dobré věci!“

„Vy půjdete pryč! Řekl jsem to a při tom zůstane!“

„Zaručuji se vám tedy, že o vás nebudu psát vůbec!“

„Na to se nemůžu spolehnout! Kdo se posadí, aby psal pro jiné lidi knihy, ten je blázen, a blázen nikdy slovo nedodrží. Tak vpřed, člověče, jinak mně *příkladně* vleze žluč do prstů a já provedu něco, co pro vás nebude příjemné!“

„Co by to asi bylo?“

„To byste brzy zjistil!“

Díval jsem se mu s úsměvem do zlostí sršících očí a klidně řekl:

„Nu, tak mi to ukažte!“

„Podívejte se sem. Jak se vám líbí tahle čepel?“

„Docela ano. Hned vám to dokážu!“

Popadl jsem ho za ruce, strhnul mu je dozadu, vrazil mezi ně a záda levou rukou, přitiskl je pevně k sobě a sevřel mu pravou rukou zápěstí tak, že s bolestivým výkřikem pustil nůž na zem. Nečekaný útok malého muže tak překvapil, že dříve než udělal nějaký pohyb na svou obranu, měl už řemenem mého váčku na náboje spoutané ruce na zádech.

„*The devil!*“ vykřikl. „Co vás to popadlo! Co chcete *příkladně* se mnou dělat?“

„Haló, *master*, pozor na hlas a křičte trochu tišeji,“ odpověděl jsem jeho vlastními slovy. „Na téhle staré louce člověk nikdy neví, jestli nejsou nablízku uši, které nemusí všechno slyšet!“

Potom jsem ho pustil a zvedl jeho nůž a pušku, kterou předtím

odložil. Chtěl si uvolnit ruce a jeho úsilí mu vehnalo krev do tváří, ale pevnost řemenu se mu překonat nepodařilo.

„Nechte toho, *master*, zpět se neuvolníte, dokud já nebudu chtít!“ poradil jsem mu. „Chci vám jen dokázat, že i *bookmaker* může být někdy připravený mluvit s lidmi tak, jak oni mluví s ním. Vytáhl jste na mne nůž a já vám přitom nijak neublížil ani jsem vás neurazil. Podle zákona savany jste propadl životem. Žádný člověk mi nemůže nic vyčítat, když to zařídím tak, aby se tohle špičaté železo vplížilo do vašich žeber místo do mých.“

„Bodněte, člověče,“ odpověděl zamračeně. „Bude mi to úplně jedno, když mne zabijete, protože být za bílého dne přemožený a spoutaný jediným člověkem, a přitom mu nedokázat zkřivit ani vlásek, to je ostuda, kterou Sans-ear nepřežije!“

„*Sans-ear*? Vy jste *Sans-ear*?“ vykřikl jsem.

O tom slavném westmanovi jsem už hodně slyšel, i to, že ho dosud nikdo nespátril ve společnosti lidí, protože neuznával nikoho za hodna svého přátelství. Před lety zanechal své uši u Navajů, a odtud vzniklo jeho jméno Sans-ear, Bez uší, sestavené z francouzštiny a angličtiny a je známý po celém Západě.

Na mou otázku mlčel, a teprve když jsem ji opakoval, odpověděl:

„Do mého jména vám nic není! Jestli je špatné, pak nestojí za to, aby ho někdo vyslovoval, a když je dobré, pak zasloužilo, abych ho ušetřil dnešní ostudy.“

Přikročil jsem k němu a zbavil ho pout.

„Tady máte svůj nůž a pušku. Jste volný a můžete jít, kam chcete!“

„Nedělejte hloupé žerty! Můžu tady zanechat potupu, že mne přemohl *greenhorn*? Kdyby to byl někdo slavný jako rudý Vinnetou nebo třeba stopař jako Old Firehand, pak snad...“

Začalo mi být toho chlapíka líto. To odzbrojení mu skutečně leželo na srdci, a proto jsem byl rád, že ho můžu potěšit, když právě vyslovil jména mých nejlepších přátel.

„*Greenhorn*?“ zeptal jsem se. „Myslíte vážně, že by *greenhorn* dokázal Sans-earovi takhle zahrát?“

„A co jste jiného? Vypadáte, že jdete rovnou z krejčovského salónu, a vaše zbraně jsou tak vyleštěné, jako by byly připravené pro maškarní ples!“

„Dobré ale jsou, hned vám to dokážu. Podívejte!“

Zvedl jsem kámen dvakrát tak velký jako dolar, vyhodil ho do vzduchu a v okamžiku, kdy mu síla vrhu a přitažlivost země dovolila dosáhnout největší výšky a kámen se zdánlivě zastavil, zasáhla ho kule z mé pušky a vyhnala ho ještě výš. Cvičil jsem ten výstřel tisíckrát, než se mi podařil.

Mužík se na mne podíval skoro vyděšeně.

„*Heavens*, to byla rána! Povede se vám to vždycky?“

„Devatenáctkrát ve dvaceti případech.“

„No, v tom případě jste muž, jaký se těžko hledá. Jak zní *příkladně* vaše jméno?“

„Old Shatterhand.“

„Nesmysl! Shatterhand musí být mnohem, mnohem starší než vy, jinak by mu neřikali *starý* Shatterhand.“

„Zapomínáte, že slova *old* se často užívá v jiném smyslu, než k označení stáří.“

„To je pravda! Ale, hm, nezlobte se, sir, Old Shatterhanda kdysi bodnul Vinnetou pod bradu do krku...“

„Chcete vidět jizvu? Tady je!“

„Opravdu! Je tam! A má prý dvě pušky, těžkou a lehkou.“

„Prosím, tady jsou!“

„Oho! Jste tedy skutečně Old Shatterhand! Něco vám řeknu: věříte, že jsem *příkladně* naprosto hrozný hlupák?“

„Ne, to si nemyslím! Pokládal jste mne jen za *greenhorna*, nic víc. Od nováčka jste nemohl takový útok čekat. Ostatně si myslím, že Sans-ear se dá přemoci jen díky překvapení.“

„Oho! Na vás, jak se zdá, by neplatilo ani to. Je asi málo mužů, co mají vaši sílu. Není ostuda nechat se od vás překvapit. Moje pravé jméno je Mark Jorrock, ale vy mi říkejte jen Marku!“

„A já jsem pro vás Charley, jako pro všechny moje přátele. Tady je moje ruka!“

„Výborně, *sir*! Starý Mark není muž, který hned každému stisk-

ne ruku, ale u vás je to něco jiného a udělám to hned. Ale prosím vás, udělejte to milosrdně, abyste mi nerozmačkal ruku na kaši! Já ji ještě budu potřebovat.“

„Žádné strachy, Marku! Vaše ruka mi ještě může prokázat mnohou službu, stejně tak jako moje je ochotná posloužit vám. A teď snad můžu opakovat svou první otázku: odkud a kam?“

„Přicházím přímo z Kanady, kde jsem byl společníkem dřevorubců a chci teď *příkladně* do Texasu a Mexika, kde prý je tolik darebáků, že se člověku až srdce v těle směje při pomýšlení na rány a kulky, které tam bude moci rozdávat.“

„Tam vede i moje cesta! Chci také do Texasu a Kalifornie a je mi při tom jedno, když zahnu trochu přes Mexiko. Můžu s vámi?“

„No ovšem! Byl jste už tam na jihu a jste právě ten muž, kterého potřebuji. Řekněte mi ale vážně: píšete skutečně knihy?“

„Ano.“

„Hm! Když to dělá Old Shatterhand, pak je to jistě něco docela jiného, než jsem si představoval. Ale řeknu vám, že bych raději padl nečekaně po zadku do medvědiho brlohu, než bych smočil pero v inkoustu. Za celý svět bych nenapsal jediné slovo. Teď mi ale řekněte, jak se dostali indiáni do téhle krajiny? Jsou to Ogallalové, před kterými se musí mít člověk na pozoru.“

Řekl jsem mu, co jsem věděl.

„Hm!“ řekl pak. „Nesmíme tady dlouho zůstat. Včera jsem našel stopu, která vyvolává obavu. Napočítal jsem víc jak šedesát koní. Ti čtyři hoši tady patří asi k té tlupě a určitě je vyslali jako zvědy. Byl jste už tady někdy?“

„Ne.“

„Asi dvacet mil na západ je prerie úplně plochá, a ještě o deset mil dál je voda, ke které asi *indsmeni* jeli, aby napojili koně. Půjdeme jim samozřejmě z cesty a zamíříme raději na jih, i když v tom případě dorazíme k vodě teprve zítra odpoledne. Když vyrazíme brzy, přijedeme ještě před začátkem noci k trati, kterou postavili ze Států na západ, a jestli přijdeme v pravý čas, můžeme si dopřát to potěšení vidět vlak, který *příkladně* pojede kolem nás.“

„Jsem připravený k odjezdu. Ale co uděláme s rudochy?“

„Nic moc. Necháme je tady ležet, ale především jim vezmu uši.“

„Musíme je zahrabat, protože když je najdou, prozradí to naši přítomnost.“

„Jen ať je najdou, Charleyi. To právě chci.“

Potom zanesl indiány na vrchol jedné z vln, položil je vedle sebe, uřízl jim uši a dal jim je do rukou.

„Tak, Charleyi! Najdou je a budou hned vědět, že tady byl Sans-ear. Řeknu vám, že je to mizerný pocit, když člověka v zimě zebou uši a on je nemá. Byl jsem jednou neobratný a dal jsem se polapit rudochy. Při boji jsem jednomu z nich usekl jedno jediné ucho, místo abych ho tomahavkem pořádně zasáhl. Na posměch mi za to uřezali obě uši předtím, než mi chtěli vzít život. Uši mají, život ale nedostali, protože Mark se nepředvídaně odklidil. Za moje dvě uši – nu – počítejte tady!“ Při tom mi přidržel svou pušku před nosem a ukazoval četné vruby v pažbě. „Každý vrub stál život nepřátelského *indsmana*. Teď k tomu přibudou čtyři nové.“

Udělal zářezy a pokračoval:

„To jsou samí rudoši. Tady nahoře je osm vrubů, které se týkají bělochů, co ochutnali mou kulku. Proč, to vám ještě povím. Hledám už jenom dva. Jsou to otec a syn, největší darebáci na celém světě. Až ty najdu, bude moje dílo zakončeno.“

V jeho očích se náhle zableskla zloba a jeho tvář dostala zasmušilý výraz. Už jsem tušil, že srdce starého lovce kdysi také uplatnilo svoje práva. Možná, že ho bolest a pomsta zavedly do divočiny, protože pravý *westman* už neví nic o vznešeném přikázání *milujte své nepřátele!*

Nabil zase pušku. Byla to jedna z těch hrozných zbraní, které nejsou v prérii žádná zvláštnost. Pažba už dávno přišla o svůj původní tvar – byl na ní vrub vedle vrubu, zárez vedle zárezu a každé to znamení připomínalo smrt jednoho člověka. Hlaveň pokrývala rez a cizí člověk by z ní dobrou ránu neudělal. V ruce majitele je ale taková puška neomylná. Střelec je na ni zvyklý už celá léta, zná její přednosti, úskoky a vady, a když vrazí dolů na střelný prach vlastní rukou ulitou kulku, pak vsadí svůj život, že se nemine cíle.

„Tony!“ zavolal teď lovec.

Kobyly se pořád pásly poblíž. Na zavolání přiběhla a postavila se vedle něj tak šikovně, že mohl jen zvednout ruku a vyhoupnout se na ni.

„Marku, máte výtečného koně! Kdo ho vidí poprvé, nedal by za něj ani dolar, ale když ho chvíli pozoruje, brzy pozná, že ho nedáte ani za tisíc sovereignů.“

„Tisíc? *Pshaw!* Řekněte milion! Znáám tam nahoře ve Skalistých horách místa, kde můžu brát zlato donekonečna, a jestli někdy najdu někoho, kdo si zaslouží, aby mu Mark Jorrock daroval svoje srdce, ta místa mu ukážu. Za peníze nemusím svou Tony dát. Řeknu vám, Charleyi, jen jedno: Ten, kterému říkají Sans-ear, byl kdysi docela jiný chlapík než dnes, byl plný štěstí a spokojenosti, jako je den plný jasu a moře plné vody. Byl to mladý farmář a měl ženu a dítě, za které by obětoval všechno na světě. Ženu si tehdy přivezl na jedné ze svých nejlepších kobyly, která se jmenovala Tony. A když pak měla kobyla hříbě, zdravé, čilé a chytré jako málokterý tvor, proč by se nemělo jmenovat stejně jako jeho matka? Nemám pravdu, Charleyi?“

„Ano,“ odpověděl jsem, pohnutý tou dětinskou myslí, která ke mně teď promluvila tak neočekávaně zpod hrubé kůry.

„*Well!* Pak přišlo těch deset, o nichž jsem se vám zmínil. Byla to banda *bushheaderů*, lupičů, kteří znepokojovali celý kraj. Spálili mou farmu, zabili mi ženu a dítě, zastřelili kobylu, kterou nemohli potřebovat, protože cizího člověka na sobě nesnesla, a jen hříbě vyvázlo díky tomu, že se zaběhlo. Vrátil jsem se domů a našel to zvíře jako jediného živého svědka mého neštěstí. Co vám mám ještě povídat. Osm těch lotrů už padlo, a to mou rukou, kulkami téhle ručnice. Ty dva poslední dostanu také, protože na čí stopu Sans-ear jednou vstoupne, ten mu neunikne, i kdyby utekl až k Mongolům. Proto chci dolů do Texasu a Mexika. Z mladého veselého farmáře se stal šedivý prérijní tulák, který myslí jen na pomstu, a hříbě se změnilo ve tvora, co se podobá víc kozlovi než dobrému koni. Ale stateční jsou oba ještě dnes a vytrvají spolu až do doby, kdy zasyčí šíp, hvízdne kulka nebo zasvěští tomahavk, aby s jedním z nich udělaly konec. A ten druhý – ať kuň nebo já – zemře potom žalem.“

Přejel si rukou přes oči. Pak nasedl do sedla a pokračoval:

„Tolik o starých záležitostech, Charleyi. Jste první, komu o nich vypravuji, i když vás vidím poprvé, a budete asi i poslední. Nejspíš jste o mně už slyšel hodně, a také o vás se vypravovalo, když mně někdy napadlo sednout si k nějakým lidem u ohně. Proto jsem vám chtěl ukázat, že vás nepokládám za cizího. Teď mi prokažte laskavost a zapomeňte, že jsem se dnes dal překvapit! Budu se vám snažit dokázat, že starý Mark Jorrock s i přesto dokáže být v pravý čas na správném místě.“

Uvolnil jsem mustangovi nohy a nasedl. Mark sice řekl, že pojedeme na jih, ale teď zamířil k západu. Neptal jsem se ho proč, nejspíš k tomu měl vážný důvod. Nemluvil jsem ani o tom, proč s sebou vzal kopí padlých indiánů. Bez jediného slova jsme urazili velký kus cesty, pak se zastavil, slezl a vrazil jedno kopí do země. Pochopil jsem, co má v úmyslu. Kopí měla označit indiánům cestu k mrtvým a povědět jim, že Sans-earova pomsta si vyžádala další čtyři oběti.

Potom otevřel starou sedlovou brašnu a vytáhl z ní osm tlustých hadrů. Čtyři dal mně a řekl:

„Tady, Charleyi, slezte a zabalte kopyta svého mustanga. Tak nezanecháme na zemi stopy a rudoši si budou myslet, že jsme odletěli vzduchem. Jeďte přímo na jih, až dorazíte k dráze. Tam na mne počkejte. Zabodnu ještě ostatní tři kopí a pak přijedu za vámi. Sejdeme se určitě a kdybychom se přece kousek zmýlili, bude naším znamením ve dne křik supa a v noci vyti kojota.“

Pět minut nato jsme se už neviděli. Jel jsem směrem, který mi Mark naznačil. Obalená kopyta mému koni vadila při rychlém běhu, proto jsem asi po pěti mílích cesty slezl a hadry odstranil. Měly ostatně jen ten účel, aby rozmazaly naše stopy v bezprostřední blízkosti kopí. Teď se mohl mustang zase rozběhnout. Prérie byla poněkud rovnější a místy se objevily houštiny. Slunce stálo ještě kousek nad západním obzorem, když jsem na jihu uviděl čáru, která se táhla téměř přímo od západu k východu.

Byly to koleje zmíněné železnice? Určitě. Jel jsem k nim a poznal, že jsem se nemýlil. Předě mnou protínala krajinu železniční trať, jejíž kolejnice spočívaly na náspu vysokém téměř dva metry.

Zmocnil se mne zvláštní pocit – sice nejasný, ale přece znatelný. Po dlouhé době jsem tedy zase vstoupil do styku s civilizací. Kdyby se vlak přiblížil, stačilo dát jen znamení, a až bych nastoupil do vagónu, mohl jsem jet na východ nebo na západ. Ale ta myšlenka se v žádném případě nezměnila ve skutečné přání. Kouzlo prerie mělo přednost.

Uvázal jsem koně na laso a hledal pod křovím suché větve k rozdělení ohně. Jeden z keřů rostl těsně u železničního náspu. Sehnul jsem se, abych zvedl větev, když v tom jsem ke svému údivu uviděl na zemi kladivo. Leželo tady asi jen krátkou dobu, protože jeho čelo bylo krásně lesklé, a to dokazovalo, že kladiva ještě před nedávnem někdo používal. Také ostatní části železa byly bez rezu, který se jistě dostaví, když kovový předmět leží jen několik dní pod vlivem noční rosy. Dnes nebo snad včera tady tedy byli lidé. Prohlédl jsem si nejprve úbočí náspu, na kterém jsem právě byl, ale nenašel jsem nic podezřelého. Pak jsem vylezl nahoru a opět dlouho pátral, zase marně. Najednou jsem zpozoroval chomáč vonné, krátké trávy *grama*, který mi byl nápadný. Uviděl jsem, že tráva byla sešlápnutá! Stopa byla ještě čerstvá, nanejvýš dvě hodiny stará – okrajem podrážky ohnutá stébla se už narovнала, zatímco jejich část zašlápnutá botou ukazovala ještě stopy paty a špičky obuvi. Tu stopu zanechal indiánský mokasín. Byli snad nablízku indiáni? Co měli společné s tím kladivem? Nenosi snad i běloši indiánské mokasíny a nemohl třeba i nějaký *railroader*, železničář, používat takovou pohodlnou obuv při kontrole trati? Přesto mi něco říkalo, abych těm domněnkám nevěřil. Musel jsem mít jistotu!

Samozřejmě jsem věděl, že takové pátrání je těžké a nebezpečné. Po obou stranách náspu mohl za každým keřem číhat člověk a na náspu by mne bylo už zdaleka vidět. Za jiných okolností bych si kvůli kladivu nedělal příliš velké starosti a začal s pátráním hned, ale teď, když jsem věděl o přítomnosti Ogallalů, musel jsem být velmi opatrný. Plížil jsem se od keře ke keři a urazil tak značný kus cesty – bez výsledku. Vrátil jsem se po druhé straně náspu zpátky – zase marně. Zatím jsem pátral na západ od místa, kde se pásł můj kůň. Dál jsem tedy pokračoval směrem na východ a opět

se stejným výsledkem. Právě, když jsem se chystal přelézt koleje a plazil se po čtyřech po náspu, zdálo se mi, že cítím pod rukama zvláštní vlhko. Písek tam divně chřestil a povoloval a také jsem si všiml, že právě tady tvořil písek kruhovitou hromádku, kterou sem někdo nasypal za neznámým účelem. Hrabal jsem trochu prsty a přiznávám, že jsem se lekl, když se moje ruka zbarvila červeně a byla mokrá. Pátral jsem po příčině a našel kaluž krve, zasypanou pískem.

Tady se stala vražda, protože krev zvířete by nikdo nezakrýval. Kdo byl zavražděný a kdo vrah? Stopy jsem nahoře nemohl najít, protože zem tam byla příliš tvrdá, ale když jsem se podíval stranou na svah náspu porostlý travou, uviděl jsem několik stop nohou a dvě táhlé rýhy, jaké by zanechaly nohy člověka, taženého z hráze dolů.

Přejít na tom místě na druhou stranu bylo příliš nebezpečné. Krev se ještě ani nevsákla do půdy a také stopy byly tak čerstvé a zachovalé, že se čin nepochybně stal před krátkou dobou a lidé ještě byli možná nablízku. Proto jsem slezl zase dolů, vrátil se kus cesty zpátky, přešel tam násyp a teprve teď se plížil po druhé straně směrem k východu.

Šlo to velmi pomalu, protože jsem musel použít veškeré své znalosti plížení, abych zůstal nepozorovaný pro případ, že jsou nablízku lidé. Naštěstí tady byly keře blízko sebe, a i když jsem se musel za každým z nich skrývat a pozorovat nejdřív nejbližší okolí, než jsem se odvážil mezery mezi nimi přeskóčit nebo se jako had přeplazit, dostal jsem se přece šťastně až k místu, na kterém jsem předtím na náspu zpozoroval krev.

Velký lentyškový keř stál naproti skupině divokých třešní, za kterou jsem ležel, ve vzdálenosti asi osmi metrů od otevřené plochy. Přestože mému pozorování bránily třešňové větve a lentyškový keř byl hustý, zdálo se mi, že za ním leží něco podobného lidskému tělu. Předmět by délkou odpovídal. Byl sice asi zakrytý, ale i tak tvořil temnou hmotu, která se odrážela od jasného okolí. Byl tam ukrytý člověk? Mohl to být i jeden z vrahů. To jsem musel zjistit.

Na chvíli mi napadlo, že bych měl raději počkat až přijede

Mark, ale *westman* musí vědět, jakého nepřítele má před sebou. Musí vyšetřit nejneopatrnější okolnosti, protože mu to pomůže vysvětlit věci, jejichž znalost zvyšuje jeho bezpečí. *Westman* si tvoří podle nejmenších věcí, co pro nezasvěcence s hlavní věcí ani nesouvisejí, závěry, jímž by se jiný zasmál, ale které se později ukáží jako správné. Zatímco jeden den můžete urazit na mustangu čtyřicet až padesát mil, dostanete se zítra dál třeba jen o míli, protože musíte při každém kroku přemýšlet, jestli máte ten krok udělat. I když mu z této opatrnosti ani neplyne vlastní prospěch, tedy mají nabyté zkušenosti cenu pro jiné – může jim poradit, varovat je a podat jim zprávy. A kromě toho v sobě má člověk jakýsi pud, kdy potřebuje získat přehled o všem nebezpečném, aby mohl pracovat ze všech sil proti zlu. Navíc je to právě pocit možného nebezpečí, jenž jej láká při pomýšlení na odvážný podnik.

Zvedl jsem na zemi ležící větev, nastrčil na ni svůj klobouk a vystrčil ho z keře ven. Naschvál jsem přitom zašelestil větvemi, takže se na druhé straně muselo zdát, že odtud někdo vylézá. Naproti se ale nic nepohnulo. Buď tam nikdo nebyl, nebo jsem měl co do činění s takovým člověkem, který byl příliš chytrý a zkušený, než aby se dal takovou fintou zmást.

Odhodlal jsem se tedy, že vylezu ven. Zalezl jsem opět a rozběhl se. Dvěma skoky jsem přelétl volné prostranství a vpadl s nožem v ruce do lentyšku. Pod ulámanými větvemi ležel člověk, ale byl už mrtvý, to jsem poznal hned. Nadzvednul jsem větev a spatřil jsem klidnou a ztrnulou tvář a holou lebku. Byl to běloch – a skalpovaný! Při prohlídce těla jsem zpozoroval ozubený hrot zlomeného šípů, který mu vězel v zádech.

Byli tady indiáni na válečné stezce, o tom jasně svědčilo ozubení. Odjeli nebo byli ještě nablízku? To jsem musel zjistit. Jejich stopy byly ještě patrné. Vedly z hráze do prerie. Sledoval jsem je od keře ke keři, stále připravený vyhnout se šípů nebo se bránit nožem. Byli to čtyři muži, dva starší a dva mladíci, jak jsem poznal podle velikosti šlěpějí. Zatímco já jsem se plížil jen po špičkách nohou a po rukou – taková chůze vyžaduje velký cvik a sílu – oni svoje stopy nezahlazovali, a to znamenalo, že se cítili naprosto jisti.

Pod ulámanými větvemi ležel člověk, ale už byl mrtvý...

Vítr váł od jihovýchodu, tedy stejným směrem, kterým jsem šel. Proto jsem se ani příliš nelekl, když jsem zaslechl funění koně – nemohl mne zvětřit. Lezl jsem dál a octl se brzy u cíle, protože jsem už uviděl dost, abych se mohl hned vrátit. Před sebou jsem totiž spatřil za křovím asi šedesát indiánských koní. U zvířat stáli na stráži jen dva muži. Jeden, ještě mladý člověk, měl obuté hrubé boty z hovězí, určitě majetek zavražděného, kterého jsem našel úplně nahého. Jeho šaty a věci si nejspíš rozebrali jeho vrazi. Strážce tedy patřil k těm čtyřem, jejichž stopa mne zavedla až sem.

Indiáni se často stýkají s bělochy, kteří neznají jejich řeč, a proto se mezi rudochy a bledými tvářemi vytvořila řeč posunková, jejíž znamení a význam musí znát každý, kdo vstoupí na půdu Západu. Často se stane, že hodně lidí, kteří mají živou povahu nebo jsou rozčilení, doprovází svou řeč posunky, které mají stejný význam jako slova. Tak se teď bavili i strážci, a předmět jejich rozmluvy je patrně velmi zajímavý, protože gestikulovali způsobem, který by jim jistě od staršího bojovníka vynesl víc než káravý pohled. Ukazovali totiž k západu, naznačovali oheň a tloukli svými luky o zem. Dělalí zkrátka pohyby tak průzračné, že jsem viděl dost a bez zbytečné ztráty času jsem se vrátil, při čemž jsem svoje stopy co nejlépe zahladil.

Trvalo to dlouho, velmi dlouho, než jsem se zase dostal ke svému koni. Ten zatím dostal společníka, protože se vedle něj pásala Markova kobyła. *Westman* ležel pohodlně natažený za jedním kere-rem a žvýkal velký kus sušeného masa.

„Kolik jich je, Charleyi?“ zeptal se klidně.

„Koho?“

„*Indsmenů*.“

„Proč se na ně ptáte?“

„Hm. Zdá se vám, že starý *Sans-ear* je *greenhorn*, jak si to předtím myslel on o vás? To se velice mýlíte, hihihí!“

Byl to polohlasitý, sebevědomý smích, který jsem už od něj jednou slyšel, a který se ozýval asi jen tehdy, když se domníval, že má nad jiným převahu. Podobal se v tom Samu Hawkensovi, který se pochechtával skoro právě tak.

„Proč, Marku?“

„Musím vám to opravdu povídat, Charleyi? Co byste udělal, kdybyste sem přišel, našel tohle kladivo a koně, a svého Old Shatterhanda ne?“

„Čekal bych, až se vrátí.“

„Skutečně? To bych *příkladně* nerad věřil. Když jsem přišel, nebyl jste tady. Mohlo se vám něco přihodit, proto jsem šel za vámi.“

„No, já na vašem místě, Marku, bych si myslel, že Old Shatterhand nepodnikl nic bez patřičné opatrnosti. Kam až jste za mnou šel?“

„Nejdřív jsem chodil tady okolo, až jsem došel k tomu nešťastníkovi, co ho *indsmeni* zabili. Nemusel jsem dávat moc pozor, protože jsem vás měl před sebou. Když jsem pak uviděl mrtvého, myslel jsem, že jste jen na výzvědech a vrátil jsem se, abych tady pak *příkladně* docela klidně čekal na vás. Tak kolik jich je?“

„Asi šedesát.“

„Podívejme! Určitě to je ta tlupa, jejíž stopu jsem viděl už včera. Jsou na válečné stezce?“

„Ano.“

„Na jak dlouho se utábořili?“

„Odsedlali.“

„*Thunder!* Tak to mají v plánu něco tady poblíž! Nezpozoroval jste nic?“

„Tak se mi zdá, že chtějí vytrhat koleje, aby vlak vykolejil. V poslední době se to stalo jejich oblíbenou zábavou.“

„Blázníte, Charleyi? To by bylo pro železničáře i pro cestující pořádně nebezpečná zábava. Jak to víte?“

„Poslouchal jsem je.“

„Vy rozumíte řeči Ogallalů.“

„Ano. Ale nepotřeboval jsem to, protože hlídka u koní, ke které jsem se dostal dost blízko, mluvila velmi zřetelnými posunků.“

„To je někdy hloupá věc. Popište mi ty posunků, co jste viděl!“

Když jsem to udělal, vymrštil se mužík ze země, ale ovládl se a zase se posadil.

„Pochopil jste je dobře. Musíme vlaku pomoci. Nesmíme se ale *příkladně* unáhlit, protože tak důležitá věc musí být pořádně pro-

myšlená. Tedy šedesát? Hm, já na svou pušku dostanu sotva ještě deset vrubů, kam vyřežu ostatní?“

Ta směšná poznámky mi skoro zkazila náladu. Chlapík před sebou měl šedesát *indsmenů*, a místo aby se hrozil nového krveprolití, měl jen starost o vroubky na pažbě.

„Kolik jich chcete skolit?“ zeptal jsem se ho.

„To *příkladně* sám ještě nevím; myslím ale, že nanejvýš dva nebo tři. Utečou, když uvidí dvacet nebo třicet bělochů.

V duchu tedy už počítal s okolností, že budeme posílení cestujícími a zřízenci vlaku.

„Hlavní věc je,“ poznamenal jsem, „abychom skutečně našli vlak, který hodlají přepadnout. Bylo by dost nepříjemné, kdybychom ho hledali špatným směrem.“

„Podle jejich posunků mají na mysli mountainský vlak, který přijede od západu, a to mne udivuje. Východní vlak má určitě víc zboží a věcí, které rudoši můžou potřebovat. Nezbyvá nám, než se rozdělit. Jeden půjde k východu, druhý na západ.“

„To bude opravdu nutné, jestli nebudeme mít jistotu. Ovšem, kdybychom věděli, jak a kdy vlaky jezdí, to by bylo jiné.“

„Kdo to má vědět! Jakživ jsem nevězel ve věci, které říkají vagón. Člověk v něm strachy neví, kam má strčit hnáty. V tomhle ohledu jsem úplně spokojený s prérií a se svou Tony! Viděl jste, co rudoši dělali?“

„Ne. Vlastně jsem viděl jen koně. Podle všeho vědí, kdy vlak přijede, a zdá se, že se do práce nedají před setměním. Do soumraku zbývá nanejvýš půl hodiny, pak se k nim podíváme a snad se dovíme to, co potřebujeme.“

„Well, tak to uděláme!“

„Potom bude potřeba, aby se jeden z nás postavil tady na náspu. Mohlo by se stát, že rudochy napadne, aby začali se svojí prací na druhé straně, ale já si myslím, že vytrhnou koleje k téhle straně, protože musejí provést útok mezi sebou a vlakem.“

„To není třeba, Charleyi. Podívejte na Tony! Já ji nikdy neuvažuji, protože to je nadmíru moudré zvířátko a má nos, na který se můžu spolehnout. Viděl jste už někdy koně, který nefuní, když zavětrí nepřitele?“

„Ne.“

„Tak si pamatujte, že jeden takový je, a to právě Tony. Funění sice varuje majitele koně, ale také prozrazuje dvě věci. Totiž kde je kuň i pán ukrytý a že je pán varován. Proto jsem Tony funění odnaučil, a to rozumné zvíře mi dokonale porozumělo. Nechám ji volně pást, a jakmile zvěťří nebezpečí, přiblíží se a vrazí do mne hubou.“

„A když někdy, jako například dnes, nezpozoruje nic?“

„*Pshaw!* Vzduch vane právě od *indsmenů*, a dám se od vás na místě zastřelit, jestli Tony neohlásí každého rudocha na tisíc kroků. Ostatně ti chlapi mají oči jako orli, a i kdyby jste se položil na násep, je možné, že vás z dálky zpozorují. Zůstaňte tedy klidně tady, Charleyi!“

„Máte pravdu. Budu Tony důvěřovat tak jako vy. Jsem skoro přesvědčený, že se na ni můžeme spolehnout.“

Vytáhl jsem pak jeden ze svých vlastnoručně vyrobených doutníků a zapálil ho. Mark vytřeštil očka a otevřel do široka ústa. Jeho nozdry se rozšířily, nasály do sebe dychtivě vůni suchého tabáku a jeho tvář ozářil výraz blaha. *Westmanovi* se nestává často, aby okusil dobrý tabák, i když se kouření většinou vášnivě oddává.

„Ó, *wondertul...*! *Charleyi...*! Je to možné? Vy máte doutníky?“

„To se rozumí! Chcete jeden?“

„Sem s ním! Jste chlapík, před kterým člověk musí smeknout!“

Připálil si svůj doutník o můj, vtáhl do sebe po indiánském zvyku kouř několika tahy a pak ho najednou vyfoukl. Jeho tvář při tom jevila takové nadšení, jako by se vyšplhal až do sedmého Mohamedova nebe.

„*Hang sorrow*, to je rozkoš! Mám hádat, jaký to je druh, Charleyi?“

„Hádejte! Jste znalec?“

„To si myslím!“

„Nuže?“

„*Goosefoot* z Virginie nebo Marylandu!“

„Ne!“

„Cože? Tak jsem se poprvé zmýlil. Ale *goosefoot* to je, protože tu vůni a chuť znám!“

„Není.“

„Je to tedy brazilský *legítimo*!“

„Také ne!“

„*Curassao* z Bahie?“

„Zase ne!“

„Tak co tedy?“

„Prohlédněte si tenhle doutník!“

Přitom jsem vytáhnul další doutník, rozbalil ho a podal mu vrchní obalový list a obsah.

„Blázníte, Charleyi, proč ten doutník ničíte? Každý *trapper* vám za něj dá, jestli už dlouho nekouřil, pět bobřích kůží!“

„Za dva nebo tři dny dostanu zase nové.“

„Za tři dny...! Nové...? Odkud?“

„Ze svojí továrny.“

„Cože? Vy máte továrnu na doutníky?“

„Ano.“

„Kde?“

„Tamhle,“ ukázal jsem na svého mustanga.

„Charleyi, žádám vás snažně, abyste dělal jen takové vtipy, co *příkladně* za něco stojí!“

„To není vtip, ale pravda!“

„Hm! Kdybyste nebyl Old Shatterhand, myslel bych skutečně, že máte v hlavě o kolečko víc nebo míň.“

„Nejdřív si prohlédněte ten tabák!“

Udělal to velmi pečlivě.

„Neznám ho. Ale dobrý je, výtečný.“

„Ukážu vám tedy svou továrnu.“

Šel jsem ke svému mustangovi, uvolnil sedlo a vyndal balíček, co byl pod ním.

„Hrábněte si tam!“

Vytáhl hrst listů.

„Charleyi, nedělejte si ze mne blázny! To jsou samé třešňové a lentyškové listy!“

„Přesně tak! K tomu je v tom trochu divokého lnu, a tenhle obal

není nic jiného, než list rostliny, kterou tady nazýváte *verhally*. Tady máte skutečně celou mou továrnu. Když najdu druh tohoto listí, nasbírám si je podle potřeby, dám do balíčku a vložím pod sedlo. Tam je teplo, listí kvasí – a to je celé moje výrobní tajemství!“

„Neuvěřitelné!“

„Ale pravdivé! Takový doutník je ovšem velice bídnou náhražkou, a každý kuřák, který má hltan jako z bizoní kůže, udělá jen jeden tah a zahodí ho. Pobíhejte ale léta savanou a kuřte potom takovou věc, a ty listy vám budou připadat jako *goosefoot*. Příklad vidíte sám na sobě!“

„Charleyi, moje účta k vám stoupá!“

„Jen to neprozradíte, když někdy budete pohromadě s lidmi, co ještě na Západě nebyli! Jinak vás budou pokládat za Tunguse, Kirgise nebo Samojeda, který si svoje chuťové a čichové buňky natřel dehtem a smolou!“

„Tungus nebo Samojed, to je mi jedno, jen když doutník hoří. Ostatně ani nevím, kde se Kirgisové vyskytují.“

Odhalením mého továrního tajemství se nedal ani v nejmenším rušit ze svého požitku, naopak kouřil doutník tak dlouho, až už nemohl zbytek udržet v ústech.

Slunce zatím klesalo a začalo se stmívat. Teď jsme už mohli uvažovat o našem plánu.

„Teď?“ zeptal se Mark.

„Ano.“

„Jak?“

„Půjdeme spolu až ke koním, potom se rozdělíme, obejdeme jejich ležení a sejdem se zase za ním.“

„Well! A kdyby se stalo něco, co by nás přinutilo k útěku, tak se sejdem u vody jižně odtud. Tam je les, který vybíhá z hor daleko do prairie. Dvě míle od něj je na jižním okraji lesa zářez prairie, kde se lehce najdeme.“

„Dobře! Tedy kupředu!“

Nezdálo se mi příliš pravděpodobné, že bychom se museli oddělit, ale přesto bylo moudré a opatrné, když jsme se zajistili pro všechny možné případy.

Kapitola druhá

Na Velké západní dráze

VYRAZILI JSME. Teď už byla taková tma, že jsme mohli bez nebezpečí přejít násep bez skrývání. Potom jsme se obrátili vlevo a šli s noží připravenými v rukou podle náspu. Oči v prérii velice rychle přivyknou na tmou a tak bychom poznali každého indiána na vzdálenost několika kroků. Prošli jsme kolem těla mrtvého bělocha a došli k místu, kde předtím stáli koně. Byli tam pořád.

„Vy vpravo a já vlevo!“ pošeptal mi Mark do ucha a odplížil se.

Zahnul jsem obloukem kolem koní a dolezl až k místu, kde ležely tmavé postavy indiánů. Neměli rozdělaný oheň a leželi tak tiše, že jsem slyšel šelest brouka v trávě. Stranou od nich jsem uviděl tři sedící postavy, které, jak se zdálo, spolu hovořily. Co nejopatrněji jsem k nim lezl. Když jsem byl sotva šest kroků za nimi, poznal jsem ke svému úžasu v jedné z nich bělocha. Jak ten se k nim dostal? Zajatec to nebyl, to bylo jisté. Byl to snad jeden z těch prérijních tuláků, kteří se přidržují tu rudochů, tu bělochů, podle toho, jak se to hodí jejich loupežným záměrům? Mohl to být samozřejmě také některý z lovců, které zajali indiáni, a aby si zachránili život, vzali si rudošku za *squaw* a stali se od té chvíle příslušníky kmene. V tom případě by ale byl jeho oděv, který jsem i v temnotě mohl rozeznat, víc indiánský.

Jeho společníci byli náčelníci. To jsem poznal podle orlich per, které měli zastrčené ve svých do výšky vyčesaných vlasech. Zdálo se tedy, že se k zamyšlenému podniku spojily dva různé kmeny nebo alespoň dvě vesnice.

Všichni tři seděli na okraji volného prostranství blízko keřů, které mi umožnily přiblížit se k nim tak, abych zachytil některá slova jejich rozhovoru. Přitiskl jsem se k zemi a za chvíli už ležel tak blízko indiánů, že jsem na ně mohl skoro dosáhnout rukou.

Zdalo se, že v jejich rozmluvě nastala přestávka. Mlčení trvalo několik minut, až konečně jeden z náčelníků promluvil nářečím, jaké indián používá, když mluví s bělochem:

„A můj bílý bratr ví docela jistě, že s nejbližším ohnivým ořem přijede to množství zlata?“

„Vím to,“ odpověděl muž.

„Kdo mu to řekl?“

„Jeden z mužů, co bydlí u stáje ohnivého oře.“

„Zlato přichází ze země Vajkur, z Kalifornie?“

„Ano.“

„A má jít k otci bledých tváří, který z něj chce udělat dolary?“

„Přesně tak!“

„Otec bledých tváří nedostane ze zlata ani tolik, aby si z něj mohl udělat jediný dolar! Pojede mnoho mužů na ohnivém oři?“

„To nevím; ale ať je jich sebe víc, můj rudý bratr je se svými bojovníky určitě přemůže.“

„Bojovníci Ogallalů si přinesou mnoho skalpů a jejich ženy a dívky zazpívají radostnou píseň. Budou mít jezdcí ohnivého oře mnoho věcí, které rudí muži potřebují? Budou mít šaty, zbraně a kaliko?“

„To všechno budou mít a ještě mnohem víc. Ale dají také rudí muži svému bílému bratru to, o co žádal?“

„Můj bílý bratr dostane všechno zlato a stříbro, které ohnivý oř poveze. Rudí muži zlato nepotřebují. Ka-vo-mien, náčelník Ogallalů,“ ukázal při tom prstem na sebe, „poznal jednu moudrou a udatnou bledou tvář, která řekla, že zlato není nic než *deadly dust*, smrtící prach, který vytvořil zlý duch země, aby udělal z lidí zloděje a blázny.“

„Ta bledá tvář byla sama velký blázen. Jak se jmenovala?“

„Nebyl to blázen, ale moudrý a udatný bojovník. Děti Ogallalů se jednou shromáždily u vod Missouri, aby si opatřily skalpy *trapperů*, kteří na jejich území lovili bobry. Mezi nimi byl bílý muž, kterého považovali za blázna, protože hledal rostliny a brouky a přišel jen proto, aby si prohlédl préríi. Ale v jeho hlavě sídlila moudrost a v jeho rukou síla, jeho puška se nikdy nechybila a jeho nůž se nebál šedého medvěda z hor. Chtěl použít svou chyt-

rost proti rudým mužům, ale běloši se mu vysmáli. Proto byli všichni usmrčeni a jejich skalpy zdobí ještě dnes vigvamy Ogallalů. Nechtěl svoje bílé bratry opustit a usmrtil mnoho rudých mužů. Těch ale bylo tolik, že ho strhli k zemi, i když stál jako lesní dub, který všechno rozdrťí, když padne pod sekerou *woodmana*. Byl zajat a odveden do vesnice Ogallalů. Ti ho neusmrtili, protože to byl udatný bojovník a mnoho rudých dívek chtělo jít jako *squaw* do jeho chaty. Ma-ti-ru, největší náčelník Ogallalů, mu chtěl buď dát vigvam své dcery, nebo ho zabít, ale on odmítl préríjní květinu, ukradl náčelníkova koně, vzal svoje zbraně, usmrtil několik bojovníků a uprchl.“

„Kdy se to stalo?“

„Slunce od té doby přemohlo osm zim.“

„A jak se jmenoval ten muž?“

„Jeho pěst byla jako tlapa medvěda, rukou rozbil lebky mnoha rudých mužů a také několika bělochů, proto mu bílí lovci dali jméno Drtící ruka, Old Shatterhand.“

Bylo to skutečně jedno z mých dřívějších dobrodružství, samozřejmě přehnané. Teprve teď jsem poznal indiána, co mluvil i náčelníka Ma-ti-ru, který mne tenkrát zajal. Muž řekl v podstatě pravdu, jen to jsem mu mohl vytýkat, že mne stavěl do příliš fantastického světa.

Ma-ti-ru, který dosud mlčel, pozvedl ruku.

„Běda mu, jestli zase upadne do rukou rudých mužů! Dostane se k mučednickému kůlu a Ma-ti-ru mu pak odřízne každý sval s kostí. On zabil bojovníky Ogallalů, ukradl nejlepšího náčelníkova koně a odmítl srdce nejkrásnější dcery prerie!“

Kdyby ti muži věděli, že ten, kterému patřily jejich hrozby, leží sotva tři kroky od nich!

„Rudí muži ho už nikdy nespátří, protože odplul přes vodu daleko do země, kde pálí slunce jako oheň, kde je písek větší než prerie, kde řve lev a muži smí mít mnoho žen.“

Při táboření jsem se kdesi jednou zmínil, že odjedu na Saharu. To se také stalo a teď jsem k svému údivu zjistil, že zpráva o tom pronikla až k indiánům. Zdálo se, že mne tady proslavil bowieový nůž lépe než moje knihy doma.

„On se vrátí,“ mínil Ma-ti-ru. „Kdo pil dech prémie, žízni po něm, dokud mu Velký duch ponechá život!“

Říkal pravdu. Tak jako horal v rovině touží chorobně po svých horách a námořník se nemůže odloučit od moře, tak působí i prémie na každého, koho jednou přijala do své náruče. Musel jsem se na prerii zase vrátit.

Teď ukázal Ka-vo-mien na hvězdy.

„Můj bratr ať se podívá na nebe! Je čas, abychom šli k cestě ohnivého oře. Jsou železné ruce, které moji bojovníci vzali bílému dělníkovi od železnice, dost silné, aby roztrhaly jeho dráhu?“

Jeho otázka prozradila, kdo byl ten zavražděný. Jistě to byl zřízenec dráhy, který se svými nástroji obcházel trať a kontroloval koleje.

„Jsou silnější než ruce dvaceti rudých mužů,“ odpověděl běloch.

„A umí je můj bílý bratr použít?“

„Ano. Ať mne rudí muži následují! Za hodinu přijede vlak. Ale ať moji bratři pamatují, že všechno zlato a stříbro patří mně!“

„Ma-ti-ru nelže!“ ujišťoval ho hrdě náčelník a vstal. „Zlato je tvoje a všechno ostatní i se skalpy bleďých tváří patří bojovníkům Ogallalů.“

„A dáte mi mezky, abych na nich odnesl zlato? A bojovníky, kteří by mne chránili na cestě za Kanadian?“

„Dostaneš mezky a bojovníci Ogallalů tě dopraví až k hraničním země Aztlanu, které bleďé tváře říkají Mexiko. A jestli přinese ohnivý oř mnoho věcí, které se nám zalíbí, tak tě zavedou ještě dál, až k velkému městu Aztlanu, kam jsi říkal, že se svým synem chceš jít.“

Potom náčelník vykřikl a všichni indiáni hned vstali.

Plížil jsem se zpátky. Nedaleko místa, kde jsem ležel, jsem zaslechl šramot, jako by slabý vánek přešel po trávě.

„Marku!“

To slovo jsem spíš vydechl, než řekl, a přece se ve vzdálenosti několika kroků na okamžik zvedla postava mého přítele.

„Charley!“

Lezl jsem k němu.

„Co jste viděl?“ zeptal jsem se ho.

„Moc ne. *Indsmeny*, zrovna tak jako vy.“

„A slyšel?“

„Vůbec nic, ani jediné slovo. A vy?“

„Hodně. Ale pojďte! Oni už vyrazili, nepochybně k západu, a my si musíme pospíšet, abychom se dostali včas ke koním.“

A už jsem běžel dál a on za mnou. Dorazili jsme k náspu a přelezli na druhou stranu, kde jsme se zastavili.

„Marku, jděte ke koním, jeďte půl míle podél dráhy a tam na mne čekejte. Já bych rudochy nerad opustil dřív, dokud se o všem důkladně nepřesvědčím.“

„Nemohu to vzít na sebe já? Vy jste toho už tolik vyzvěděl a já se stydím, že jsem zatím sám neudělal nic.“

„To nejde, Marku! Můj mustang vás poslechne, jenže vaše Tony by se ode mne vést nedala.“

„Máte *příkladně* pravdu, Charleyi, a proto půjdu!“

Zvedl se a rychle odešel. Bylo by teď zbytečné, abychom se stali o naše stopy. Sotva kamarád zmizel v nočním temnu, spatřil jsem indiány, kteří se v dlouhé řadě plížili podél kolejnic. Sledoval jsem je na svojí straně tak, že jsem se pořád držel na jejich úrovni. Nedaleko místa, kde jsem našel kladivo, se zastavili a vylezli na násep. Přikrčil jsem se za křoví a po nějaké době zaslechl zvuk železa, které zavadilo o železo, a potom hlasité údery kladiva. Dali se do práce a nástroji, které sebrali železničáři odtrhovali koleje od pražců.

Už nebylo na co čekat. Opustil jsem místo příštího boje a spěchal kupředu. Za pět minut jsem dohonil Marka.

„Už pracují na kolejích?“ zajímal se.

„Ano.“

„Slyšel jsem to. Když tady položíte na kolejnici ucho, je slyšet každý úder kladiva.“

„Teď jen kupředu, Marku! Za tři čtvrti hodiny přijede vlak a musíme k němu dorazit dřív, než Siouxové zahlédnou jeho světla.“

„Poslouchejte, Charleyi, já s vámi nepůjdu!“

„Proč?“

„Když odtud oba odejdeme, ztratíme potom novým šetřením

drahocenný čas. Když se ale vrátím k indiánům, abych je pozoroval, můžu vám po vašem návratu o všem říci.“

„To je pravda! A vaše Tony?“

„Nechám ji tady. Nehne se z místa dokud se nevrátím.“

„Dobře! Vim, že nic nepokazíte!“

„Ne, na to se můžete spolehnout. A teď už jeďte, Charleyi! Zase mne tady najdete.“

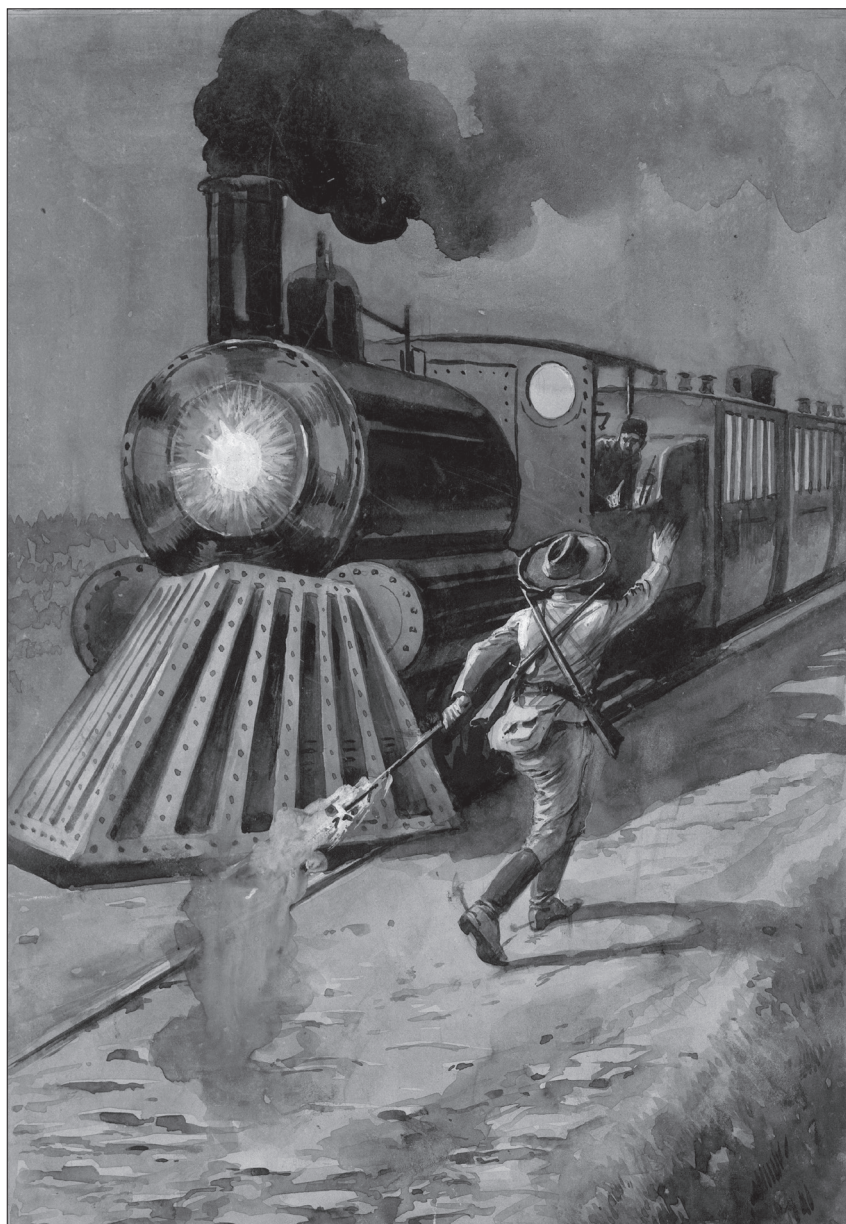
Nasedl jsem na koně a ujížděl tak rychle naproti příjezdějícímu vlaku, jak to jen tma dovolovala. Bylo potřeba, abych ho dostihl v takové vzdálenosti, odkud by indiáni nezpozorovali jeho zastavení. Noc se jasnila; hvězdy vystupovaly výš a vrhaly svoje světlo na prérii, takže jsem mohl na několik koňských délek všechno rozeznat. Zrychlil jsem tedy svou jízdu a ujel tak asi tři anglické míle. Pak jsem zastavil, sesedl, uvázal mustanga ke kůlu a svázal mu přední nohy. Zvuk vlaku ho totiž mohl snadno poplašit.

Potom jsem nasbíral hromadu suché trávy, naložil na ni suché větve a z jedné větve jsem si udělal pochodeň. Teď už jsem mohl jen čekat na vlak, rozvinul jsem tedy pokrývku na koleje, sedl si a čas od času položil ucho ke kolejím a podíval se pátravě tím směrem, odkud měl vlak přijet.

Čekal jsem asi deset minut, když jsem zaslechl slabé dunění, které rychle sílilo. Pak jsem uviděl v dálce malý světlý bod, který se vynořil pod hvězdami těsně nad obzorem, ale nemohla to být hvězda, protože se nápadně rychle zvětšoval a blížil. Byl to vlak.

Brzy se světlo rozdělilo. Byl nejvyšší čas. zapálil jsem hromadu klestí, které hned zahořelo vysokým plamenem, který už teď mohli lidé z vlaku zpozorovat. Hukot stroje rostl, už jsem viděl jasný kruh, způsobený světlem a odrážející se od tmy. Za minutu byl ke mně vlak dorazil.

Zapálil jsem pochodeň, mával s ní nad hlavou, a běžel naproti vlaku. Strojvůdce samozřejmě zpozoroval, že mu dávám znamení k zastavení, zastavil stroj a rychle třikrát za sebou zapískal. Na kola se s skřípotem položily brzdy, ozval se sluch rozrývající hukot, rachot a syčení, a parostroj zastavil právě u místa, kde na náspu hořel můj oheň. Strojvedoucí se naklonil ke mně dolů a zeptal se:

Strojvůdce se naklonil ke mě dolů a zeptal se: „Haló, člověče, co znamená ten oheň?“

„Haló, člověče, co znamená ten oheň? Chcete snad nasednout?“

„Ne, pane, naopak, chtěl bych, abyste slezl.“

„To mne ani nenapadne!“

„Ale stejně to uděláte, protože tam vpředu jsou indiáni, kteří vytrhali koleje.“

„Co říkáte? Indiáni? 's *death*! Mluvíte pravdu, člověče?“

„Nemám důvod vám něco nalhávat.“

„Co chcete?“ zeptal se mne teď i vlakvedoucí, který zatím slezl a přišel k nám.

„Jsou prý před námi rudoši,“ odpověděl strojník.

„Je to pravda? Viděl jste je?“

„Viděl a vyslechl jsem je. Jsou to Ogallalové.“

„Nejhorší ze všech! Kolik jich je?“

„Asi šedesát.“

„Hrome! To je letos už třetí přepadení vlaku těmi chlapy. Ale my jim posvítime na cestu. Už dávno jsem si přál mít příležitost klepnout je trochu přes prsty. Jak daleko jsou odtud?“

„Asi tři míle.“

„Zakryjte světla, strojníku! Ti chlapi mají ostrý zrak. Poslyšte, *master*, jsem vám zavázaný za to, že jste nás varoval! Jste lovec, jak vidím?“

„Něco takového. Mám s sebou ještě jednoho, který rudochy pozoruje.“

„To je od vás chytré. Ale s cesty, lidi! Ta věc neznamená žádné neštěstí, naopak nám slibuje docela zajímavou zábavu.“

V nejbližším voze totiž zaslechli naši rozmluvu a otevřeli hned všechny dveře. Cestující přiběhli a tlačili se s množstvím otázek a výkřiků kolem nás. Po napomenutí vlakvedoucího nastalo tiicho.

„Máte s sebou náklad zlata a stříbra?“ zeptal jsem se během té přestávky.

„Kdo to říká?“

„Indiáni. Vede je bílý *bushheader*, který jako podíl dostane kov, zatímco ostatní i se skalpy připadne rudochům.“

„Ah! Jak ale může ten lotr vědět, co máme naložené?“

„Zdá se, že to zjistil od zřízence dráhy. Jakým způsobem, to ovšem nevím.“

„Však my to zjistíme, jestli se nám dostane živý do rukou. Ale řekněte, *master*, jak se jmenujete, abych věděl, jak vám mám říkat!“

„Můj společník se jmenuje Sans-ear a já –“

„Sans-ear? Hrome, to je chlap, co znamená víc než deset jiných! A vy?“

„Mně tady v préríi říkají Old Shatterhand.“

„Old Shatterhand, kterého před třemi měsíci v Montaně honili Siouxové a urazil na sněžnicích celou cestu kolem Yellowstoneu od Snow Mountainu až k Fort Unionu za tři dny?“

„Ano.“

„Pane, slyšel jsem o vás velmi mnoho a těší mne...“

„Nechejte toho, *sir*, a raději se na něčem dohodněme. *Indsmeni* vědí docela přesně, kdy musí vlak dorazit, a mohli by tušit lest, kdybychom se dlouho zdrželi.“

„Máte pravdu. Hlavně bych rád věděl, jaké postavení zaujali. Kdo chce napadnout nepřítele, musí vědět, jaké přípravy nepřítel udělal.“

„Mluvíte jako velký vojevůdce, *sir*, bohužel vám nemůžu k tomu nic říci. Když jsem vás chtěl včas varovat, nemohl jsem čekat, až se připraví k útoku. To, co bude zapotřebí, se dozvíme od mého přítele. Když jsem říkal, abychom se dohodli, chtěl jsem tím jen vědět, jestli máte v úmyslu zaútočit nebo ne.“

„Ovšem, že je napadnu,“ odpověděl živě. „Vždyť je mojí povinností zahnat indiány, aby jednou provždy přestali mít chuť na naše zboží. Vy a váš kamarád na šedesát Siouxů nestačíte a nemůžete se odvážit...“

„*Pshaw, sir!*“ vpadl jsem mu do řeči. „Čeho se můžeme odvážit, to vím lépe než kdo jiný. Tady nezáleží na množství, ale spíš na věcech, co jsou ukryté v hlavě a v pěsti. Když vypálím tmě svou henryovkou pětadvacet ran bez nabíjení, nemůžou indiáni vědět, jestli proti nim stojí dva nebo dvacet mužů. Haló, muži, jsou mezi vámi někteří, co mají s sebou zbraně?“

Ta otázka byla vlastně zbytečná. Věděl jsem, že každý z těch

lidí má s sebou bouchačku, ale průvodčí se tvářil, jako by chtěl převzít velení, a to jsem nemohl dopustit. Věst noční výpravu proti indiánům, k tomu je třeba větší znalost Západu, než jsem mohl očekávat od železničního úředníka, i kdyby byl sebestatečnější a sebeodhodlanější. Jednohlasné „ano!“ bylo odpovědí na mou otázku a vlakový průvodčí dodal:

„Máme tu šestnáct dělníků, kteří umějí výtečně zacházet s puškou, a dvacet mužů ozbrojené jednotky, co jedou do pevnosti Fort Scott a mají revolvery a nože. Kromě toho je tady několik gentlemanů, kteří si rádi dopřejí potěšení, aby trochu navrtali indiánům kůži. Kdo jde s námi, chlapi?“

Přihlásili se všichni bez výjimky. Jestli mezi nimi byl někdo, komu se nedostávalo zmužilosti, stejně se přihlásil, aby se neřeklo, že je zbabělý. Takoví lidé mi ovšem moc platní nebyli, a proto jsem dodal:

„Poslyšte, *gentlemen*, jste velmi stateční lidé, ale všichni s námi nemůžete, to přece uznáte. Vidím tady několik žen, které nesmíme nechat bez ochrany. I když zvítězíme, a já o tom nepochybuji, je možné, že rozptýlení a prchající indiáni poběží tudy a mohli by se vrhnout na vlak. Proto tady musíme nechat několik mužů na stráž. Kdo chce ten úkol převzít, ať se přihlásí.“

Skutečně se přihlásilo osm mužů, kteří chtěli hájit vlak svými životy. Byli to manželé přítomných dam a pět cestujících, kteří na mne působili dojemem, že rozumějí cenám železa, vína, doutníků a semen mnohem lépe než zacházení s puškou. Těm prvním jsem nemohl jejich zdrželivost zazlívát, protože měli především povinnost ochránit svoje ženy.

„Vlak nemůže zůstat bez zřízenců. Kdo zde zůstane?“ zeptal jsem se vlakvedoucího.

„Strojník s topičem,“ odpověděl. „Může mne zastoupit. Já půjdu s vámi a budu velet výpravě.“

„Zcela jak si přejete, pane! Určitě jste už s indiány často bojoval.“

„To není třeba! Tihle Yambarikové umějí protivníka napadnout jen zákeřně. Při otevřeném a silném útoku uprchnou. Myslím, že budeme mít lehkou práci.“

„Nesouhlasím s vámi, pane. Jsou to Ogallalové, nejbojovnější ze Siouxů, a vedou je pověstní náčelníci Ka-vo-mien a Ma-ti-ru.“

„Snad tím nechcete říci, že se jich mám bát? Je nás tady víc jak čtyřicet mužů, a věc je velmi jednoduchá. Dal jsem zakrýt světla, aby rudoši nezpозorovali, že jsem byl varován. Teď světla odkryjeme, vy vylezete ke strojvůdci a pojedete s ním až k místu, kde je dráha přerušená. Tam zastavíme, seskočíme a vrhneme se na ty chlapy tak, aby z nich ani jediný nezůstal naživu. Pak opravíme koleje a budeme se snažit dohonit asi hodinové zpoždění.“

„Musím uznat, že máte všechny vlohy k tomu, abyste se stal zdatným plukovníkem jízdy, jehož největším potěšením je nepříteli rázem přejet. Ale k tomu jsou potřeba jiné podmínky než máme tady. Když svůj záměr skutečně provedete, pak vženete svých čtyřicet mužů do jisté záhuby, a já si dám pozor, abych se takové akce nezúčastnil.“

„Cože? Nechcete nám při útoku pomoci? Máte strach nebo vás snad zlobí, že velitelem nejste vy?“

„*Pshaw!* Jestliže jste o mně skutečně slyšel, pak víte, že není rozumné přede mnou mluvit o zbabělosti, protože Old Shatterhand by mohl velmi snadno dostat chuť dokázat vám na vaší vlastní lebce, že svoje jméno nosí se ctí. A pokud jde o zlost – je mi úplně jedno, komu budou za hodinu patřit vaše skalpy a vlak, jestli vám nebo indiánům. Na mou lebeční kůži ale nemá právo nikdo jiný, než já sám, a tak se postarám, abych si ji ještě nějakou dobu podržel. *Good evening, meš'surs!*“

Obrátil jsem se. Průvodčí mne chytil za rameno.

„*Stop, master!* Tak to nejde! Já jsem tady převzal velení a vy mne musíte poslouchat! Budu se mít na pozoru, abych tady, v takové vzdálenosti od bojiště, nechal stát vlak, protože jsem zodpovědný za každou ztrátu. Zůstane při mém plánu: zavedete nás až k místu, a my neopustíme vozy dřív, dokud tam nedorazíme. Dobrý vojevůdce musí počítat s každou věcí, i s tou, že může ztratit bitvu. V tom případě nám vozy poskytnou bezpečný útulek, ve kterém se budeme bránit do té doby, až nám přijde pomoc. Není to tak, chlapi?“

Všichni s ním souhlasili. Nebyl mezi nimi ani jeden pravý *west-*

man, a proto se jim jeho plán zdál praktický a dali se jim zaslepit. Ten výsledek ho velmi uspokojil, protože mi řekl:

„Tak jen nahoru, *sir*! Vyrazíme hned!“

„Dobře! Jak chcete!“

Rychlým skokem jsem se dostal na hřbet svého mustanga, kterého jsem už během rozmluvy odvázal od kůlu.

„Ale ne, *my dear*, já myslel sem nahoru na stroj!“

„A já myslím na koně, *sir*. Naše mínění se liší i v tomto případě.“

„Nařizuji vám, abyste hned slezl!“

Popohnal jsem koně až k němu, sehnul se a řekl:

„Člověče, zdá se, že jste se ještě nikdy nesetkal s *westmanem*, protože byste se mnou mluvil jinak. Buďte tak laskavý a postavte se na svůj parostroj sám!“

Popadl jsem ho pravici vpředu za kabát a vyzvedl vzhůru. Silným tlakem kolen jsem přitlačil koně až ke stroji a v příštím okamžiku letěl železniční stratég za ochrannou stěnu lokomotivy, zatímco já ujížděl pryč.

Bylo už tak jasno, že mi křoviska nevadila v rychlé jízdě. Nepotřeboval jsem ani čtvrt hodiny, abych dorazil k Markovi.

„Nu?“ zeptal se, když jsem slezl z koně. „Myslel jsem, že přivedete ty lidi.“

Vyprávěl jsem mu, proč jsem přijel sám.

„Dobře jste udělal, Charleyi, docela dobře! Takový *railroader* se na nás dívá z vysoka, protože se nemůžeme třikrát denně česat. Jestli skuteční svůj plán, budou se pořádně divit, hihih!“

Při tom smíchu udělal pohyb naznačující skalpování a pokračoval:

„Ještě jste mi ale nevyprávěl, co jste zjistil tam vpředu!“

„Siouxé vedou náčelníci Ka-vo-mien a Ma-ti-ru.“

„Ah! Pak budeme mít boj, nad kterým se moje srdce bude radovat!“

„Je u nich taky nějaký běloch, který jim prozradil, že vlak poveze zlato a stříbro.“

„To chce dostat určitě on a rudochům nechá skalpy a to ostatní.“

„Ano.“

„To jsem si mohl myslet! Nejspíš nějaký *bushheader*. Jak se jmenuje?“

„Nevím, není to ale důležité, protože ti lidé se jmenují každý den jinak. Vyzvěděl jste něco?“

„Ano. Rozdělili se a obsadili obě strany náspu uprostřed mezi rozbořeným místem a svými koňmi, u kterých jsem našel dva muže na hlídce. Co teď ale budeme dělat my, Charleyi? Pomůžeme *railroaderům* nebo odjedeme?“

„Naší povinností je jim pomoci, Marku. Jste snad jiného mínění?“

„Ani mě nenapadne! O té povinnosti máte pravdu, a kromě toho nesmíte zapomínat na moje uši, které ještě dlouho nebudou zaplacené. Sázím svou Tony proti rosnice, že zítra ráno bude ležet několik indiánů bez uší u trati! Co uděláme, Charleyi?“

„Rozdělíme se a zaujmeme stanoviště po obou stranách náspu, mezi indiány a jejich koňmi.“

„Well! Ale teď mne něco napadlo! Co si myslíte o dobrém *stampedu*?“

„Odehnat jim koně? Hm! Bylo by to dobré, kdybychom byli v přesile a chtěli indiány úplně zničit. V tomhle případě bych k tomu ale neradil. *Railroaderové* dostanou výprask a my nemůžeme udělat nic jiného, než zadržet indiány až do příjezdu příštího vlaku nebo jim nahnat strach, aby utekli. V obou případech bude dobře, když budou mít jak uprchnout. Ale jestli jim vezmeme koně, zůstanou tady. Neslyšel jste o moudrém přísloví, že se za jistých okolností mají nepříteli stavět zlaté mosty, aby mohl uprchnout?“

„Zatím jsem slyšel jen o mostech dřevěných, kamenných a železných! Vašemu názoru všechna čest, Charleyi, ale když si představím, jak se budou rudoši tvářit, až budou chtít nasednout na koně a nenajdou je, tak mne svrbí v prstech. A hlavně – nepostrašime je tím, že na ně poženeme koně?“

„To jistě! Bude ale lepší, když počkáme, jak se věci vyvinou.“

„Tak dobře. V jednom se mnou ale musíte souhlasit!“

„V čem?“

„Abych odklidil oba strážce. Ne?“

„Nejsem sice zastáncem zbytečného násilí, ale v tomhle případě myslím, že máte pravdu – je to nutné. Když strážci zmizí, budou koně v naší moci. Zaveďme tedy nejdřív naše koně do bezpečí, a potom vpřed!“

Zajeli jsme nějaký kus cesty do prémie, kde jsme uvázali koně tak, aby neměli příliš velkou volnost pohybu. Jestli nakonec sáhne skutečně ke *stampedu*, nesmějí s prchajícími koni indiánů zmizet i naše zvířata! Potom jsme se vrátili zpátky obloukem, který nás zavedl Siouxům do zad. Zatím jsme nespatriili světla lokomotivy. Buď narazil úmysl průvodčího na odpor ostatních, nebo se on sám neodhodlal jet dál beze mne.

Doplížili jsme se ke koním a snadno rozpoznali postavy obou strážců, kteří se procházeli sem a tam. Jeden z nich se zvolna přibližoval ke křoví, za kterým jsme stáli. Když procházel kolem, zaleskla se na okamžik čepel Markova nože, nic víc. Jakmile se přiblížil druhý, stihl ho stejný osud. Kdo nezná prerii, nemá ani ponětí o zuřivosti, s jakou se tady potíraly dvě rasy, jejichž příslušníci se každým krokem brodili v krvi svých nepřátel.

Při pohybu, který jsem udělal, abych neviděl konec druhé oběti, padl můj zrak na koně, který stál nedaleko. Měl na sobě pohodlné španělské sedlo s velkými třmeny, jaké jsou obvyklé ve střední a jižní Americe. Byl to bělochův kůň? Přistoupil jsem blíž. Po obou stranách sedla visely dvě hluboké, úzké brašny, které jsem prohledal. Bylo v nich několik papírů a dva sáčky, jejichž obsah jsem teď zkoumat nemohl a vzal jsem je tedy k sobě.

„Co teď?“ zeptal se Mark.

„Rozdělíme se. Já půjdu vpravo, vy vlevo. Počkejte! Podívejte se dopředu!“

„Vlak, skutečně je to vlak, který sem teď *příkladně* uhání. Zastavíme se, Charleyi, abychom viděli, jak to dopadne!“

Průvodčí tedy svůj plán provedl. Ostré horní světlo stroje se pomalu blížilo, velmi pomalu, protože šlo o to, aby strojvůdce včas rozpoznal místo, kde jsou koleje vytrhané. Za chvíli jsme slyšeli stále silnější hrčení kol a konečně zůstal vlak stát zrovna před vytrhanými kolejemi.